

[Dyremose]

her, samtidig med at det vil være fantastisk dyrt at undervise i de 150–200 sprog, der efterhånden er repræsenteret i Danmark.

Man kunne i denne sammenhæng, uden at det skal overfortolkes, stille det forsigtige spørgsmål, om der i andre lande er en udbredt modersmålsundervisning, og om der i lande, hvor der er danske indvandrere, er undervisning i dansk. Hvis der er en sådan modersmålsundervisning, hvordan er den så organiseret og finansieret, og hvad er resultaterne? Jeg håber, at indenrigsministeren vil beskæftige sig lidt med de udenlandske erfaringer i sin replik i dag.

Indenrigsministeren kom i sin redegørelse ind på problemerne omkring indpasning i det danske samfundsliv og fastholdelsen af den oprindelige kultur. Ministeren sagde bl. a. – jeg citerer fra ministerens redegørelse:

»Et eksempel på kultursammenstød oplever vi i forbindelse med et dansk ønske om at give piger og drenge, kvinder og mænd, lige muligheder i uddannelsessystemet, på arbejdsmarkedet og i samfundslivet. Nogle indvandrere holder i overensstemmelse med deres traditioner pigerne væk fra skole fra 12 års alderen og oplærer dem til at arbejde inden for hjemmets rammer med at passe mindre søskende og udføre husligt arbejde. Nogle voksne kvinder kommer til Danmark oplært til arbejde i hjem og måske i en landbedrift, men i mange tilfælde uden at kunne læse og skrive deres hjemlands skriftsprog. På det danske arbejdsmarked og i det danske samfundsliv, f. eks. som forbrugere og som vælgere, er disse piger og kvinder afskåret fra at få de samme muligheder, som deres mandlige landsmænd får i det danske samfund.«

Og ministeren sagde senere:

»Det er indlysende, at kendskab til dansk sprog er en afgørende forudsætning for, at tilpasningen til det danske samfund kan lykkes.«

Den konservative skepsis over for at give indvandrerne stemmeret til kommunalvalgene kan simpelt hen ikke udtrykkes bedre, end det her er gjort af indenrigsministeren i redegørelsen.

Vi finder, at stemmeretten bør hænge sammen med ønsket om vedvarende tilknytning til det danske samfund og med et kendskab til samfundsforholdene, hvilket igen forudsætter kendskab til det danske sprog. Disse

krav opfyldes af den del af indvandrerne, der søger og får dansk indfødsret, og vi finder derfor, at indfødsretten og stemmeretten bør være sammenknyttede.

Spørgsmålet om gensidig stemmeret for EF-borgere i de respektive EF-lande har gennem længere tid været genstand for diskussion i EF, indtil nu uden resultat. Vi finder ikke, at der er nogen speciel, presserende grund til, at vi i Danmark forhaster os i forhold til vore EF-partnere. Vi finder derfor, at spørgsmålet om ændring af valgloven bør udskydes indtil videre.

Da der imidlertid er behov for en udbygning af danskernes kendskab til indvandrerne og indvandrerens kendskab til Danmark, vil vi i stedet foreslå, at der i kommuner med mange indvandrere etableres et eller flere kontaktudvalg mellem lokalpolitikere, embedsmænd og indvandrerens organisationer. Herved undgås også en kunstig 3 års grænse for indvandrerens tilknytning til det danske samfund.

På landsplan har det konservative folkeparti tidligere udtrykt behovet for, at ansvaret for indvandrerpolitikken må koncentreres hos én minister, således at indvandrerne ved, hvem de skal henvende sig til.

Dette er tidligere blevet afvist af regeringen, men vi ser i indenrigsministerens formuleringer omkring fremmedlovudvalgets kommissorium vedrørende væsentlige spørgsmål af organisatorisk art en vis bevægelse i retning af forståelse for behovet for en klar, central ansvarsplacering. Vi tror og håber derfor, at regeringen i en ikke alt for fjern fremtid vil forstå, at indvandrerne vil være bedst tjent med en klar ansvarsplacering hos en enkelt koordinerende minister.

En væsentlig del af den indvandrerpolitik, som folketinget skal forme, omhandler opholds- og arbejdstilladelser og regler for udvisning. Der er for mig ingen tvivl om, at der bør udvises den allerstørste tilbageholdenhed med fremover at meddele opholds- og arbejdstilladelse til personer, der kommer fra fjerne lande og fra kulturer, der er helt afvigende fra vor.

Der er heller ingen tvivl om, at der bør fastlægges bedre retningslinjer for udvisning af personer, der har opholdt sig her i landet. De regler, vi har haft indtil nu, har ikke været gode nok, og meget har været overladt til